

## **Text final categoria B**

El casalot romania, com adés ho havia estat, i deien que mentre el món fos món, rodejat de rostolls. Un cop traspasat el vell portal, a mà dreta, ferralls, gateres, i travessat el dintell de casa, un ample soler. A mà esquerra, un vell armariot. L'obries, i veies sis o set poselles on s'emmagatzemaven bosses amb fulles assecades de salsafralla, comí, flor de saüc. Pots de ginebre. Pegats de pega negra. Reïnes, en deien.

Si sorties a l'eixidor, camps erms, el vol moribund de les pitavoles i albiraves, potser, algun porc fer, furgant dessota la neu. Aleshores, la padrina cridava: "Aneu amb compte de no prendre mal".

Tustàvem espais, i en el desfici de somnis d'infants, endevinàvem curulls de gebre, salamandres negres i grogues, lliscoses com l'escurçó que vaig palpar, jo, una tarda de sol, en un empriu. En merles, en truites de riu, en altius beços, en velles històries de causes pies, en batalls de missa, en la pudor de les guineus, en donges, bringueres, mandongos, bull de carnets.

Jo era un cabaler, i sempre havia respectat el calendari del frare. Tot plegat era la troca del temps.

*Antoni Morell*